

ЩЪРКЕЛЪТЪ

Преди много години щъркелътъ за пръвъ пжтъ прелитналъ на църковната камбанария въ малкото планинско село. Тогава той билъ голѣма сива птица съ сжщо такива кокилести крака и дълъгъ клюнъ, както и сега, и съ сжщото усърдие заправилъ широкъ домъ отъ сухи пръчици. Селянитѣ очудени се събирали край църквата и гледали новодошлия гостъ, а децата се очудвали на голѣмото гнѣздо и тракали пръчици, както трака съ човката си щъркелътъ.

Единъ день, следъ отпускъ на църква дѣдо попъ разправилъ на селянитѣ, че гостенинътъ иде отъ далечъ — презъ планини и морета — отъ Хаджилъка и е дошълъ да доведе пролѣтътъ и да пази селото отъ змии, жаби и гущери.

Отъ тогава селянитѣ съ почитъ минавали край щъркела. Той гордо се разхождалъ по полето и блатата и тѣ винаги го поздравлявали.

— Добъръ день, Хаджи! Добро утро, Хаджи!

Щъркелътъ билъ много доволенъ отъ гостоприемството на селянитѣ. Отгледалъ деца заедно съ другарката си. Сутринъ и вечеръ извивалъ дългата си шия и тракалъ съ човката си. Малкитѣ порастнали, заякнали крилетѣ имъ и почнали да слизатъ край селската рѣчица да ловятъ жаби и бръмбари.

Дошла есенъта. Полето пожълтѣло Гората посивѣла. Жабитѣ вече рѣдко се обаждали. Змиитѣ се скрили да зимуватъ. И Балканътъ свилъ вежди, намръщилъ се,